

ЧАСТЬ ВТОРА

КНИЖОВНИ И ИСТОРИЧЕСКИ ПАМЕТНИЦИ

XXVI

Солунска легенда

Солунската легенда е автобиографиченъ разказъ на Кирила философа за покръщането отъ него на българитѣ на р. Брѣгалница и за изнамирането на азбуката. Ако и апокрифна, легендата съдържа нѣкои ценни посочвания, които могатъ да се успоредятъ съ други данни, напр. въ краткото житие на Кирила, наричано отъ нѣкои Успение Кирилово, въ българския лѣтописъ отъ XI в. и др. Срв. Й. Ивановъ, Богомилски книги и легенди. София, 1925, стр. 283; Сжщи, Българитѣ въ Македония. София, 1917, стр. 117 сл.

Солунската легенда е известна по три преписа, всички намѣрени въ Македония. Единъ отъ тѣхъ обнародва въ 1856 г. велешанинътъ Йорданъ х. Константиновъ, наричанъ Джинотъ, въ Гласникъ дружба српске словесности, VIII, 146—147. Той бѣ препечатванъ въ Български книжици отъ 1859 г., стр. 15—16, сетне у Бильбасова, Кирилъ и Меоодій, Спб. 1871, II, 217—219, у П. Успенскій въ неговата Исторія Аѳона, II, 1, стр. 103—104. Вториятъ преписъ обнародва, по единъ тиквешки сборникъ, Н. А. Начовъ въ солунскитѣ Книжици за прочитъ, 1889, кн. I, 44—45 (Срв. за тоя сборникъ СНУНК., VIII, IX, X). Изглежда, че и първиятъ преписъ, тоя на Й. х. Константиновъ, е билъ снетъ отъ сжщия тиквешки ржкописъ. Трети текстъ, по преписъ отъ ржкописъ намѣренъ въ с. Търново (Кривопаланешка околия), обнародва